

Оксана Серeda

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8078-173X>

кандидатка наук із соціальних комунікацій,

старша наукова співробітниця Науково-дослідного інституту пресознавства

Львівська національна наукова бібліотека України імені В. Стефаника

(Львів, Україна)

siania@i.ua

УДК 791.075(477)"19"(092)

СОНЯ КУЛИКІВНА І СОФІЯ КУЛИКІВНА: ПРОБЛЕМА ІДЕНТИФІКАЦІЇ

DOI 10.37222/2786-7552-2023-3-9

Детально вивчено біографічні факти та творчу діяльність перекладачки Софії Куликівни і кіноменеджерки та редакторки Соні Куликівни на основі архівних документів, біографічних словників, статей у пресі. Опрацьовано останні дослідження та публікації про Софію (Соню) Куликівну. Здійснено порівняльний аналіз цих відомостей і з'ясовано, що у Софії Куликівни та Соні Куликівни різні дати і місця народження, імена батьків та сімейний стан. Остаточо підтверджено версію, що це – різні особистості, які помилково об'єднані сучасними дослідниками в одну постать. Для проведення дослідження використано як загальнонаукові методи (дедукція, індукція, аналіз, синтез), так і спеціальні наукові методи (гіпотетично-дедуктивний, біографічний, вивчення архівних документів).

Проаналізовано віднайдені тексти (переклади і публікації) за підписом Куликівни і засвідчено чітку тенденцію: перекладачка підписувалася завжди як Софія Куликівна, а редакторка і кіноменеджерка – як Соня Куликівна.

Подано життєпис Софії Куликівни (Кулик-Микитюк), охарактеризовано її перекладацьку діяльність та співпрацю із львівською пресою. Висвітлено біографічні факти про Соню Куликівну, віднайдено її світліну, розкрито публіцистичну і редакційно-видавничу діяльність, наведено її псевдоніми. Зазначено, що доля Соні Куликівни після 1935 р. невідома і потребує додаткових наукових пошуків.

Підсумовано, що ключову роль у верифікуванні версії про існування двох тезок-Куликівн у міжвоєнному просторі Галичини

відіграли архівні документи та матеріали з родинних архівів. Обидві реалізовувалися в медіапросторі міжвоєнної Галичини, що й спричинило плутанину і переплетення їхніх життєвих і творчих фактів у спільну біографію. Підкреслено, що непересічний творчий шлях кожної із них спонукає до його більш ґрунтовного вивчення.

Ключові слова: Соня Куликівна, Софія Куликівна, біографія, часопис, переклад, кіно.

Постановка проблеми. Вітчизняна біографістика упродовж останніх десятиліть упевнено крокує вперед і посідає чільне місце у системі сучасних журналістикознавчих досліджень. Вивчення життєпису і професійної діяльності українських журналістів, видавців і редакторів дає змогу глибше вивчити медійні процеси конкретного історичного періоду, усвідомити обставини, в яких функціонувало пресовидання, його виклики і здобутки. Нашу увагу привернула постать надзвичайно цікава і харизматична – Соня Куликівна, кіноменеджерка, публіцистка і редакторка, яка відіграла вирішальну роль у популяризуванні кіномистецтва і розвитку українського кіноаматорського руху у Галичині. Суперечлива інформація про її життя і професійну діяльність у сучасних джерелах спонукала до більш ретельного вивчення цієї особистості.

Уперше припущення щодо існування у міжвоєнному культурному просторі Галичини двох тезок Куликівн з'явилося тоді, коли випала нагода ознайомитися із працями дослідника письменництва Коломийщини Миколи Васильчука. Автор біографічних нарисів про Софію Куликівну жодного разу не згадував про її яскраве кінематографічне минуле. Другим фактом, який остаточно підтвердив таку ймовірність, було те, що Софія Куликівна одружилася і мешкала у Коломії на початку 1930-х рр. – саме у цей час у Львові виходив журнал «Кіно», відповідальною редакторкою якого була неодружена Соня Куликівна.

Далі розпочалося науково-детективне розслідування, яке тривало понад п'ять років. Опрацювання матеріалів Державного архіву Львівської області підтвердило гіпотезу про існування двох тезок-Куликівн – вдалося віднайти короткі біографічні дані Соні Куликівни зі Львова і порівняти їх із біографічною довідкою Софії

Куликівни із Коломиї, наданою дослідником М. Васильчуком. Назріла потреба провести детальне дослідження життєпису львівської кіноменеджерки і віднайти її світлину, аби остаточно провести розмежування із коломийською перекладачкою.

Мета дослідження. Метою нашої статті є детальне вивчення біографічних фактів та професійної діяльності Соні Куликівни і Софії Куликівни на основі віднайдених на сьогодні архівних джерел, біографічних словників, статей у пресі, порівняння цих відомостей і обґрунтування, що це різні особистості, які помилково об'єднані дослідниками.

Об'єктом дослідження є життєписи перекладачки Софії Куликівни та кіноменеджерки й редакторки Соні Куликівни, їхня творча діяльність, співпраця з українською пресою в Галичині.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Серед журналістикознавчих розвідок останніх років окремих сегмент становлять праці про життя і діяльність українських журналістів, редакторів та публіцистів першої половини ХХ ст. Варто згадати про статті пресознавців Т. Гринівського [7], О. Дроздовської [10], Н. Кулеші [25], З. Наконечної [13], Л. Сніцарчук [19], М. Яблонського [22] та ін. Досліджувана нами постать редакторки Соні Куликівни теж не залишилася непоміченою сучасними науковцями, однак у низці праць її біографія тісно переплетена із життєписом перекладачки Софії Куликівни. Так, кінознавиця І. Патрон [14] та історикня О. Сахно [16], доволі вичерпно розкриваючи зусилля Соні Куликівни у розвитку кіноіндустрії Галичини, помилково називають її справжнє ім'я псевдонімом Софії Кулик.

Така плутанина сталася тому, що згадані авторки черпали інформацію з джерел, які переплели факти біографій обох жінок – кінопрокатну і редакторську діяльність Соні Куликівни вони помилково приписують Софії Кулик(івни), а ім'я самої Соні Куликівни трактують як псевдонім. Насамперед йдеться про навчальний посібник Л. Коломісць [12] та колективне п'ятитомне видання з історії кіно [11]. Хибно переплітають між собою життєписи і творчість обох жінок й енциклопедичні видання, як-от Енциклопедія Сучасної України [15] та Енциклопедія Львова [23].

У низці досліджень усе ж виокремлено біографію саме Соні Куликівни. Так, польська кінознавиця Б. Гершевська [24] згадує

про Соню Куликівну і її студію «Соня-фільм» у контексті свого дослідження розвитку кіно у Львові до 1939 р. Трохи привідкрила завісу біографічної таємниці Соні Куликівни монографія О. Середи, в якій вперше розмежовано її життєпис із біографією Софії Куликівни, а також на основі архівних джерел висвітлено редакційну діяльність [18].

Значно більше відомостей віднайдено нами про життєпис і перекладацьку діяльність Софії Куликівни. Окремі згадки про її переклади наводяться у праці Т. Шмігера [20]. Невеличку довідку про Софію Кулик(івну) містить біографічний словник В. Полека [1]. Найвичерпніше біографію Софії Кулик(івни) дослідив М. Васильчук, отримавши інформацію та матеріали безпосередньо від доньки перекладачки, й опублікував свої результати у біобібліографічних словниках [4; 6] та краєзнавчих працях [3; 5]. В останні роки постаттю Софії Куликівни зацікавилася дослідниця А. Василик [2], яка охарактеризувала її перекладацьку співпрацю із журналами «Вістник» та «Світ Дитини».

Усі згадані праці якраз і спонукали нас до ретельного аналізу біографій обох тезок-галичанок, аби врешті розмежувати їх і довести, що це – різні особистості – із власним життєвим шляхом і творчими захопленнями.

Новизна. Актуальність теми статті зумовлена потребою спростувати помилкові біографічні відомості щодо постаті Софії Куликівни, репрезентовані у низці сучасних довідкових джерел, наукових праць і публіцистичних творів. Новизна дослідження полягає у тому, що нами подано не відомі досі біографічні факти про редакторку журналу «Кіно» Соню Куликівну, віднайдено її світлину, доведено існування двох окремих особистостей у міжвоєнному культурному просторі Галичини – кінопопуляризаторки Соні Куликівни і перекладачки Софії Куликівни.

Методи дослідження. У статті дотримано принципи історизму, об'єктивності, всебічності. Використано такі загальнонаукові методи, як індукція, дедукція, аналіз, синтез. Також застосовано спеціальні наукові методи: гіпотетично-дедуктивний, біографічний, вивчення архівних документів та листування, порівняльний аналіз, узагальнення, які дали змогу сформулювати

аргументи і підтвердити припущення, що Соня Куликівна і Софія Куликівна – різні особистості.

Виклад основного матеріалу. Спершу припущення щодо існування двох тезок-Куликівн в одному інформаційному та часовому просторі міжвоєнної Галичини виглядало дещо абсурдним. Адже низка авторитетних наукових праць, енциклопедичних видань стверджували, що це одна особистість. Радше більшість із них трактували ім'я Соні Куликівни як псевдонім Софії Кулик. Однак логічне порівняння біографічних фактів уперто підказувало, що така версія із високою ймовірністю може бути правдоподібна. Залишалося тільки знайти аргументи для підтвердження.

У процесі вивчення особливостей функціонування української мистецької преси Галичини Соня Куликівна як відповідальна редакторка журналу «Кіно» періодично потрапляла у фокус нашого наукового інтересу. Перші відомості, які вдалося віднайти, – це були біографічні довідки дослідника письменства Коломийщини М. Васильчука, з яких випливало, що Софія Куликівна походила із Косівщини і мешкала стало у Коломиї із 1929 р. Інформацію дослідник отримав від найближчої родини, тож сумніву вона не викликала.

Водночас до наших рук потрапили польськомовні праці кінознавиці Барбари Гершевської, яка вказувала на кінопрокатну діяльність Соні Куликівни із середини 1920-х рр., зокрема започаткування фірми «Соня-фільм», прибутки від якої і сформували пресовий фонд кіночасопису [24, s. 326]. З огляду на це трохи дивним виглядав той факт, що Соня Куликівна могла успішно провадити у Львові кінопрокатний бізнес і адмініструвати видавання часопису «Кіно» (1930–1936) дистанційно – із Коломиї. Це були перші дзвоники, які спонукали більш ретельно придивитися до статті Соні Куликівни як відповідальної редакторки.

Пролити світло на життєпис Соні Куликівни допомогло опрацювання документів Державного архіву Львівської області, зокрема пресового бюро Львівського міського староства. Із поліцейних звітів, датованих 1930 р. і 1935 р., стало відомо, що Соня Куликівна народилася 1901 р., її батько називався Володимиром, вона «мешкала стало» у Львові і була «стану вільного» [8, арк. 7].

Водночас серед матеріалів редакції журналу «Нова Хата», які зберігаються у Центральному державному історичному архіві України у м. Львові, ми віднайшли лист Софії Куликівни із Кут, датований 3 березня 1930 р., щодо доопрацювання надісланого до редакції перекладу [21]. Відзначимо: М. Васильчук вказував, що Софія Куликівна народилася 1899 р. у Кутах на Станиславщині (зараз – Івано-Франківщина), її батько називався Данило, 1929 р. вона вийшла заміж і переїхала до Коломиї [6, с. 98]. Різні роки народження, імена батьків, місця проживання і сімейний стан – відомості, які лише підтверджували припущення, що Соня Куликівна і Софія Куликівна – дві різні особи.

Скупі відомості з життя Соні Куликівни спонукали до продовження біографічних пошуків. Завдяки листуванню із М. Васильчуком, який з огляду на доступну йому інформацію також підтримав версію про існування двох тезок-Куликівн, вдалося отримати світліну Софії Куликівни. Дослідник письменства Коломийщини повідомив також факт, що не чув від родини, аби Софію Куликівну називали Сонею. Це підтвердив і проведений нами аналіз віднайдених текстів (перекладів і публікацій) за підписом Куликівни, який засвідчив чітку тенденцію: перекладачка підписувалася завжди як Софія Куликівна, а редакторка і кіноменеджерка – як Соня Куликівна або криптонімом С. К. Ми не полишали також думки віднайти портрет Соні Куликівни і порівняти зовнішність обох жінок. І цього річ, гортаючи сторінки журналу «Кіно», ми натрапили на світліну Соні Куликівни – це поставило незаперечну крапку у нашому дослідженні-розслідуванні: у міжвоєнній Галичині існували дві талановиті тезки-Куликівни.

Нижче подаємо життєписи обох Куликівн, аби остаточно їх розмежувати.

Софія Куликівна (Кулик-Микитюк)

Народилася 31 травня 1899 р. у с. Старі Кути на Косівщині (тепер – Івано-Франківської обл.) у родині адвоката Данила Кулика та Марії з дому Загаєвської. Мати мала французьке походження. Батько був близький до літературного середовища, знав особисто Марка Черемшину, Івана Франка.

Закінчила початкову школу в Кутах, згодом виховувалася у німецькому пансіонаті у Чернівцях, де вивчала німецьку,

французьку та англійську мови. 1920 р. Софія успішно склала у Львові гімназійну матуру. Цього ж року вона втратила матір [5, с. 66].

1929 р. вийшла заміж за коломийського вчителя Максима Микитюка і переїхала до Коломиї [4, с. 52]. Того ж року народила сина Володимира, через сім років – доньку Христину. Максим Микитюк у 1930-х рр. був директором школи, а під час німецької окупації очолював українську поліцію в Коломиї. Був розстріляний німцями у Шепарівському лісі [5, с. 66].

Свої переклади (з французької й англійської) і статті підписувала як Софія Куликівна. Її перекладацький хист поцінювався редакціями українських часописів Львова. Художні переклади Софії Куликівни вміщувалися на шпальтах часописів «Вістник», «Дзвіночок», «Діло», «Літературно-Науковий Вістник», «Нова Хата», «Світ Дитини». Водночас нам вдалося віднайти доволі гостру, місцями зневажливу оцінку її перекладів багатолітнього співробітника журналів «Літературно-Науковий Вістник» та «Вістник», званого перекладача, інтелектуала, науковця Леоніда Мосендза. Так, у листі до редактора «Вістника» Дмитра Донцова від 11 березня 1932 р. він висловлював обурення перекладацькою творчістю «апокаліптичної» Софії Куликівни: «... читач занурюється в нетрі жакливого мови, нашпикованої огидними чехизмами; будова фрази кострубата, неохайна, іноді навіть тяжко дійти сенсу речення. Маю вражіння, що “Куликівная” не знає ані англійської, ані української мови. Мабуть менше ще українську» [17, с. 497]. Поза тим, такий різкий випад Л. Мосендза не завадив редакції «Вістника» й надалі співпрацювати із перекладачкою, а їй – публікувати свої переклади у пресі. Також Софія Куликівна виступала як автор – друкувала у журналі «Світ Дитини» пізнавальні статті з географії та зоології.

Окремими книгами вийшли її переклади для дітей: «Алі-Баба і 40 розбійників» (Львів, 1922), Джек Лондон «Оповідання

Софія
Кулик-Микитюк
(Дж.: архів Миколи
Васильчука)

південного моря», Чарлз Дікенс «Різдвяна ніч» (обидві – Львів, 1924), Ернест Сетон-Томпсон «Мої знакомі (Нариси з життя звірів, яких я знав)» (Львів; Київ, 1925).

Померла Софія Кулик-Микитюк 22 серпня 1983 р. у Коломиї.

Соня Куликівна

Народилася 7 вересня 1901 р. у Львові в родині Володимира і Параскевії Куликів. Освіту здобувала в Університеті Яна Казимира у Львові [8, арк. 7].

1923 р. створила прокатну студію «Соня-фільм» у Львові, яка упродовж десяти років імпортувала в Галичину фільми Всеукраїнського фотокіноуправління та продукувала власні

Соня Куликівна
(Дж.: Кіно. 1933.
Ч. 59/60. С. 2)

короткометражні просвітницькі стрічки. 1930 р. за кошти від продажу відзнятих студією культурно-освітніх фільмів («Свято молоді», «Зелені свята», «Гуцульщина», «З кіноапаратом по Львову») почала видавати журнал «Кіно» та офіційно підписувалася як його відповідальна редакторка [18, с. 234]. По суті, виконувала більше адміністративні функції, а фактичними редакторами видання були Ярослав Бохенський, Юліан Дорош, Дмитро Кренжаловський та Анатоль Курдик, згодом – Володимир Гумецький. У січні

1936 р. вимушено закрила журнал через фінансові проблеми, попередньо згорнувши кіновиробництво «Соня-фільм».

У 1931 р. спільно з кінокритиком Ярославом Бохенським видала книгу «Зірки екрана». На початку 1930-х рр. працювала секретаркою в адвоката Пилипа Евина і була приналежною до Організації українських націоналістів. Станом на середину 1930-х рр. була неодруженою [9, арк. 5].

Активно виступала у пресі на теми кіно (під криптонімом С. К. і, ймовірно, псевдонімом Л. Сіра) – у львівських газетах «Діло», «Неділя», «Новий Час» та його додатку «Література й Мистецтво», перемишльському тижневику «Український Голос». У своїх публікаціях Соня Куликівна намагалася прищепити інтерес до кіномистецтва серед українства Галичини, ввести його у контекст останніх кіноновинок у світі, водночас наголошувала на

потребі практичного втілення ідеї започаткування кіновиробництва на західноукраїнських землях і головну ставку робила саме на українських молодих аматорів кіно. Також вміщувала у часописах переклади з французької мови актуальних статей кіномистецької проблематики.

У 1930-х рр. працювала в канцелярії концерну Івана Тиктора «Українська Преса». 1935 р. видавала і була відповідальною редакторкою журналу «Дні» у Львові. Подальша доля Соні Куликівни невідома [18, с. 234].

Висновки. Підсумовуючи, зазначимо, що завдяки ретельному вивченню життєписів і творчої діяльності Софії Кулик(івни) та Соні Куликівни вдалося остаточно розмежувати ці дві непересічні постаті й обґрунтувати таку позицію перевіреними фактами. Ключову роль у верифікуванні версії про існування двох тезок-Куликівн у міжвоєнному просторі Галичини відіграли архівні документи та матеріали з родинних архівів.

Задля справедливості усе ж варто додати, що обидві Куликівни таки мали спільну рису – їх об'єднувала любов до своєї нації та бажання підняти загальний культурний рівень українства Галичини засобами художніх перекладів, кінематографу та пізнавальних текстів. Обидві реалізовувалися в медіапросторі міжвоєнної Галичини, що й спричинило плутанину і переплетення їхніх життєвих і творчих фактів у спільну біографію. Вважаємо, що непересічний творчий шлях кожної із них спонукає до його більш ґрунтовного вивчення.

Для нас досі залишається таємницею, за яких обставин молода жінка в Галичині розпочала кінопрокатний бізнес, як склалася її доля після 1935 р., чи не емігрувала вона. Тож дослідження досі триває, адже харизматична і загадкова Соня Куликівна точно заслуговує на це.

Література

1. Біографічний словник Прикарпаття / зібрав і опрацював Володимир Полк. Івано-Франківськ, 1999. С. 314.
2. Василик А. Український художній переклад у міжвоєнному Львові. *Іноземна філологія*. Львів, 2009. Вип. 121. С. 233–241.
3. Васильчук М. Відслонити запону забуття. *Вільний голос*. Коломия, 1999. 22 верес.

4. Васильчук М. Письменство на Коломийщині. Друга половина 16 століття – 1939 рік. Коломия: Народний дім, 1993. С. 52–53.
5. Васильчук М. Силуети: Коломисзнавчі тексти. Коломия, 2006. С. 66–67.
6. Васильчук М. М. Коломийський азбуковник. Друкарство, журналістика, література 1939–1999 рр.: біобібліогр. слов. Коломия, 2000. С. 98.
7. Гринівський Т. С. Редакторсько-видавнична та публіцистична діяльність Василя Сімовича на Буковині початку ХХ ст. *Поліграфія і видавнича справа*. Львів, 2021. № 1(81). С. 158–167. DOI: 10.32403/0554-4866-2021-1-81-158-167.
8. Державний архів Львівської області. Ф. 110 (Львівське городське староство). Оп. 3. Спр. 551 (*Справа про реєстрацію кіно-радіо-спортивного щотижневика «Дні» у Львові, 3.01.1935 р. – 5.03.1935 р.*). 14 арк.
9. Державний архів Львівської області. Ф. 110 (Львівське городське староство). Оп. 3. Спр. 663 (*Справа про реєстрацію українського рекламного журналу «Кіно», 2 вересня 1930 р. – 16 січня 1931 р.*). 10 арк.
10. Дроздовська О. Артим Хомик (1878–1921): етапи життя і журналістської діяльності. *Збірник праць Науково-дослідного інституту пресознавства*. Львів, 2020. Вип. 10(28). С. 329–349. DOI: [https://doi.org/10.37222/2524-0331-2020-10\(28\)-24](https://doi.org/10.37222/2524-0331-2020-10(28)-24).
11. Історія українського кіно: у 5 т. Київ, 2016. Т. 2: 1930–1945. 448 с.
12. Коломієць Л. Український художній переклад та перекладачі 1920–1930-х років: матеріали до курсу «Історія перекладу»: навч. посіб. Вінниця, 2015. 360 с.
13. Наконечна З. Публіцистичний доробок Євгена Яворівського (1893–1954) на сторінках українських періодичних видань. *Збірник праць Науково-дослідного інституту пресознавства*. Львів, 2019. Вип. 9(27). С. 402–410. DOI: [https://doi.org/10.37222/2524-0331-2019-9\(27\)-24](https://doi.org/10.37222/2524-0331-2019-9(27)-24).
14. Патрон І. З історії розвитку та становлення кіномистецтва в Галичині у 20–30 роки ХХ століття. *Вісник Львівського університету*. Сер. Мистецтвознавство. Львів, 2019. Вип. 20. С. 192–202. DOI: <http://dx.doi.org/10.30970/vas.20.2019.10624>.
15. Полек В. Т., Яців Р. М. Куликівна Софія. *Енциклопедія Сучасної України*. Київ, 2016. Т. 16: Куз–Лев. С. 60.
16. Сахно О. В. Місце кінорежисури в процесах національно-культурного розвитку радянської України 1920–30-х рр.: дис. ... д-ра філософії: спец. 032 «Історія та археологія» / Запорізький національний університет. Запоріжжя, 2021. 312 с. URL: http://phd.znu.edu.ua/page/PhD/disertats__ya_sakhno.pdf.
17. Сварник Г. Листи Леоніда Мосендза до Дмитра Донцова за 1931–1934 роки. *Записки Наукового товариства імені Шевченка*. Львів, 2000. Т. 239: Праці Філологічної секції. С. 479–541.
18. Середя О. У полоні арту: українська мистецька преса Галичини міжвоєнного двадцятиліття: монографія. Львів, 2023. 364 с.
19. Сніцарчук Л. Журналістська діяльність Олександра Ковалевського у 1910–1939 рр. *Збірник праць Науково-дослідного інституту пресознавства*.

Львів, 2020. Вип. 10(28). С. 375–391. DOI: [https://doi.org/10.37222/2524-0331-2020-10\(28\)-27](https://doi.org/10.37222/2524-0331-2020-10(28)-27).

20. Українське перекладознавство ХХ сторіччя: бібліографія / уклад Тарас Шмігер. Львів, 2013. 626 с.

21. Центральний державний історичний архів України, м. Львів. Ф. 327 (Редакція журналу «Нова Хаґа»). Оп. 1. Спр. 17 (*Листи Кравченко У., Краввич У., Куликівни С., Кульчицького С., Кучабської М.*). Арк. 13.

22. Яблонський М. Р. Редакційно-видавнича діяльність Петра Волиняка. *Українська біографістика*: зб. наук. пр. Київ, 2020. Вип. 19. С. 243–258. DOI: <https://doi.org/10.15407/ub.19.243>.

23. Яців Р. Кулик Софія (Куликівна Соня). *Енциклопедія Львова*. Львів, 2010. Т. 3. С. 671.

24. Gierszewska B. Kino i film we Lwowie do 1939 roku. Kielce: Wydawnictwo Akademii Świętokrzyskiej, 2006. 430 s.

25. Kulesza N. Artur Seelieb (1878–1958) jako publicysta i popularyzator ukraińskiej kultury. *Prace Historyczno-Archivalne*. Rzeszów, 2020. T. 32. S. 179–191. DOI: 10.30657/pa.32.2020.10.

References

1. (1999). *Biohrafichnyi slovnyk Prykarpattia* [Biographical dictionary of Prykarpattia] / zbrav i opratsiuvav Volodymyr Poliek, Ivano-Frankivsk, 314 (in Ukr.).

2. Vasylyk, A. (2009). *Ukrainskyi khudozhnii pereklad u mizhvoiennomu Lvovi* [Ukrainian artistic translation in interwar Lviv], *Inozemna filolohiya*, Lviv, (121), 233–241 (in Ukr.).

3. Vasylychuk, M. (1999). *Vidslonyty zaponu zabuttia* [Uncover the spell of oblivion], *Vilnyi holos*, Kolomyia, (22 veres.) (in Ukr.).

4. Vasylychuk, M. (1993). *Pysmenstvo na Kolomyishchyni. Druha polovyna 16 stolittia – 1939 rik* [Literature in the Kolomyia region. The second half of the 16th century – 1939], *Kolomyia, Narodnyi dim*, 52–53 (in Ukr.).

5. Vasylychuk, M. (2006). *Syluety. Kolomyieznavchi teksty* [Silhouettes. Kolomyet texts], *Kolomyia*, 66–67 (in Ukr.).

6. Vasylychuk, M. M. (2000). *Kolomyiskyi azbukovnyk. Drukarstvo, zhurnalistyka, literatura 1939–1999 rr.* [Kolomyia alphabet book. Printing, journalism, literature 1939–1999]: *biobibliohraf. slov.*, *Kolomyia*, 98 (in Ukr.).

7. Hrynivskiy, T. S. (2021). *Redaktorsko-vydavnycha ta publitsystychna diyalnist Vasylia Simovycha na Bukovyni pochatku XX st.* [Editing, publishing and journalistic activities of Vasyl Simovych in Bukovina at the beginning of the 20th century], *Polihrafia i vydavnycha sprava*, Lviv, (1(81)), 158–167. DOI: 10.32403/0554-4866-2021-1-81-158-167 (in Ukr.).

8. *Derzhavnyi arkhiv Lvivskoi oblasti* [State archive of Lviv region], f. 110 (Lvivske horodske starostvo), op. 3, spr. 551 (*Pro reyestratsiyu kino-radio-sportyvnoho shchotyzhnevyyka «Dni» u Lvovi, 3 sichnia 1935 r. – 5 bereznia 1935 r.*), 14 (in Ukr.).

9. Derzhavnyi arkhiv Lvivskoi oblasti [State archive of Lviv region], f. 110 (Lvivske horodske starostvo), op. 3, spr. 663 (*Sprava pro reiestratsiiu ukrainskoho reklamnoho zhurnalu «Kino», 2 veresnia 1930 r. – 16 sichnia 1931 r.*), 10 (in Ukr.).
10. Drozdovska, O. (2020). Artym Khomyk (1878–1921): etapy zhyttia i zhurnalistskoi diyalnosti [Artym Khomyk (1878–1921): stages of life and journalistic activity], *Zbirnyk prats Naukovo-doslidnoho instytutu presoznavstva*, Lviv, (10(28)), 329–349. DOI: [https://doi.org/10.37222/2524-0331-2020-10\(28\)-24](https://doi.org/10.37222/2524-0331-2020-10(28)-24) (in Ukr.).
11. (2016). Istoriya ukrainskoho kino [History of Ukrainian cinema]: u 5 t., Kyiv, (2: 1930–1945), 448 (in Ukr.).
12. Kolomyets, L. (2015). Ukrainskyi khudozhnyi pereklad ta perekladachi 1920–1930-kh rokiv: materialy do kursu «Istoriya perekladu» [Ukrainian artistic translation and translators of the 1920s–1930s: materials for the «History of Translation» course]: navch. posib., Vinnytsia, 360 (in Ukr.).
13. Nakonechna, Z. (2019). Publitsystychnyi dorobok Yevhena Yavorivskoho (1893–1954) na storinkakh ukrainskykh periodychnykh vydan [Journalistic work of Yevhen Yavorivskiy (1893–1954) on the pages of Ukrainian periodicals], *Zbirnyk prats Naukovo-doslidnoho instytutu presoznavstva*, Lviv, (9(27)), 402–410. DOI: [https://doi.org/10.37222/2524-0331-2019-9\(27\)-24](https://doi.org/10.37222/2524-0331-2019-9(27)-24) (in Ukr.).
14. Patron, I. (2019). Z istorii rozvytku ta stanovlennia kinomystetstva v Halychyni u 20–30 roky XX stolittia [From the history of the development and formation of film art in Galicia in the 20s and 30s of the 20th century], *Visnyk Lvivskoho universytetu*, Ser. Mystetsvoznavstvo, Lviv, (20), 192–202. DOI: <http://dx.doi.org/10.30970/vas.20.2019.10624> (in Ukr.).
15. Poliek, V. T., Yatsiv R. M. (2016). Kulykivna Sofiya [Kulykivna Sofia], *Entsyklopediya Suchasnoi Ukrainy*, Kyiv, (16: Kuz–Lev), 60 (in Ukr.).
16. Sakhno, O. V. (1921). Mistse kinorezhysury v protsesakh natsionalno-kulturnoho rozvytku radianskoi Ukrainy 1920–30-kh rr. [The place of film directing in the processes of national and cultural development of Soviet Ukraine in the 1920s and 1930s]: dys... d-ra filosofii: spets, 032 «Istorii ta arkhheolohii», Zaporizkyi natsionalnyi universytet, Zaporizhzhia, 312. URL: http://phd.znu.edu.ua/page/PhD/disertats_ya_sakhno.pdf. (in Ukr.).
17. Svarnyk, H. (2000). Lysty Leonida Mosendza do Dmytra Dontsova za 1931–1934 roky [Leonid Mosendz's letters to Dmytro Dontsov for the years 1931–1934], *Zapysky Naukovoho tovarystva imeni Shevchenka*, Lviv, (239: Pratsi Filolohichnoi sektsii), 479–541 (in Ukr.).
18. Sereda, O. (2023). U poloni artu: ukrainska mystetska presa Halychyny mizhvoyennoho dvadtsiatylittia: monohrafiya, Lviv, 364 (in Ukr.).
19. Snitsarchuk, L. (2020). Zhurnalistska diyalnist Oleksandra Kovalevskoho u 1910–1939 rr. [Journalistic activity of Oleksandr Kovalevskiy in 1910–1939], *Zbirnyk prats Naukovo-doslidnoho instytutu presoznavstva*, Lviv, (10(28)), 375–391. DOI: [https://doi.org/10.37222/2524-0331-2020-10\(28\)-27](https://doi.org/10.37222/2524-0331-2020-10(28)-27) (in Ukr.).
20. (2013). Ukrainske perekladoznavstvo XX storichchia [Ukrainian translation studies of the 20th century]: bibliohrafiya / uklav Taras Shmiher, Lviv, 626 (in Ukr.).

21. Tsentralnyi derzhavnyi istorychnyi arkhiv Ukrainy, m. Lviv [Central State Historical Archive of Ukraine, Lviv], f. 327 (Redaktsiya zhurnalu «Nova Khata»), op. 1, spr. 17 (*Lysty Kravchenko U., Krvavych U, Kulykivny S., Kulchytskoho S., Kuchabskoi M.*), 13 (in Ukr.).

22. Yablonskyi, M. R. (2020). Redaktsiyno-vydavnycha diyalnist Petra Volyniaka [Editorial and publishing activity of Petro Volynyak], *Ukrainska biohrafistyka: zb. nauk. pr.*, Kyiv, (19), 243–258. DOI: <https://doi.org/10.15407/ub.19.243> (in Ukr.).

23. Yatsiv, R. (2010). Kulyk Sofiya (Kulykivna Sonia) [Kulyk Sofia (Kulykivna Sonia)], *Entsyklopediya Lvova*, Lviv, (3), 671 (in Ukr.).

24. Gierszewska, B. (2006). Kino i film we Lwowie do 1939 roku, Kielce, Wydawnictwo Akademii Świętokrzyskiej, 430 (in Pol.).

25. Kulesza, N. (2020). Artur Seelieb (1878–1958) jako publicysta i popularyzator ukraińskiej kultury [Artur Seelieb (1878–1958) as a publicist and popularizer of Ukrainian culture], *Prace Historyczno-Archivalne*, Rzeszów, (32), 179–191. DOI: 10.30657/pha.32.2020.10 (in Pol.).

Oksana Sereda

Candidate of Social Communications,
Senior Researcher at the Press Studies Research Institute
Vasyl Stefanyk National Scientific Library of Ukraine in Lviv
(Lviv, Ukraine)

SONIA KULYKIVNA AND SOFIA KULYKIVNA:

IDENTIFICATION PROBLEM

The biographical facts and creative activity of translator Sofia Kulykivna and film manager and editor Sonia Kulykivna have been studied in detail on the basis of archival documents, biographical dictionaries, and articles in the press. The latest research and publications about Sofia (Sonia) Kulykivna have been elaborated. A comparative analysis of this information has been carried out and it's been found that Sofia Kulykivna and Sonia Kulykivna have different dates and places of birth, parents' names and marital status. The version that these are different personalities, who were mistakenly united by modern researchers into one figure, has been finally confirmed. Both general scientific methods (deduction, induction, analysis, synthesis) and special scientific methods (hypothetical-scientific, biographical, study of archival documents) have been used to carry out the research.

The found texts (translations and publications) signed by Kulykivna have been analyzed and a clear trend has been witnessed:

the translator always signed herself as Sofia Kulykivna, and the editor and film manager – as Sonia Kulykivna.

The biography of Sofia Kulykivna (Kulyk-Mykytiyk) has been presented, her translation activity and cooperation with the Lviv press have been described. Biographical facts about Sonia Kulykivna have been highlighted, her photo was found, her journalistic and editorial-publishing activities have been disclosed, her pseudonyms have been given. It is noted that Sonia Kulykivna's fate after 1935 is unknown and requires additional scientific research.

It is summarized that archival documents and materials from family archives played a key role in verifying the version about the existence of two Kulykivna's namesakes in the interwar space of Galicia. Both were realized in the media space of interwar Galicia, which caused confusion and the intertwining of their life and creative facts into a joint biography. It is emphasized that the unique creative path of each of them encourages its more thorough study.

Keywords: Sonia Kulykivna, Sofia Kulykivna, biography, periodical, translation, cinema.